

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: M. V.**, zastoupen JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 7/2005 - 22 ze dne 22. 9. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Petru Práglovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1075 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 21. 12. 2004, č. j. OAM - 2519/VL - 10 - ZA08 - 2003, nebyl žalobci udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. Správní orgán uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu je obava žalobce z návratu do Dagestánu, kde měl být opakovaně zadržen a týrán.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí správního orgánu v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Tvrdí, že byl v zemi původu vystaven ponižujícímu zacházení ze strany příslušníků bezpečnostních jednotek Ruské federace a v důsledku toho trpí vážnými psychickými problémy. Jeho zdravotní stav vyžaduje dlouhodobou a kvalifikovanou lékařskou péči, která mu v domovské zemi nemohla být poskytnuta. Podle názoru žalobce jeho osobní situace a zdravotní stav jsou natolik závažné, že toto jsou důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona. Namítá, že v případě návratu do rodné země má opodstatnělé obavy z pokračování represí ze strany bezpečnostních sil z důvodu svých aktivit, které popsal v průběhu správního řízení a obává se pronásledování své osoby právě z těchto důvodů. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 22. 9. 2005, č. j. 14 Az 7/2005 - 22, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 8. 11. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne 28. 10. 2005, kasační stížnost byla osobně podána u krajského soudu 8. 11. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem, který mu byl k jeho žádosti ustanoven pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 1. 2006, č. j. 14 Az 7/2005 - 38.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Krajským soudem v Ústí nad Labem v předcházejícím řízení. Dále namítá, že žalovaný správní orgán nepostupoval v souladu s platnými právními předpisy a nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout. Podle stěžovatele se správní orgán i krajský soud toliko omezily na posouzení důvodů, pro něž o udělení azylu žádal a dospěly k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, kdy se v této části omezily podle stěžovatele pouze na obecná a ničím nepodložená konstatování, že v zemi původu mu žádné pronásledování nehrozí. Stěžovatel také namítá nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Vytýká krajskému soudu, že se řádným způsobem nevypořádal s důvody, které uváděl ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a to zda Dagestán splňuje podmínky definice bezpečné země původu. V této souvislosti se podle mínění stěžovatele soud nevypořádal s definicí pronásledování, tak jak je uvedena v § 2 odst. 6 tohoto zákona, a proto rozhodnutí soudu považuje za nepřezkoumatelné. Dále stěžovatel vytýká krajskému soudu, že ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, přestože podle jeho mínění nebyly pro tento postup splněny zákonné podmínky a stěžovatel tak byl postupem soudu zkrácen na svých právech zaručených

mu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Po stránce skutkové stěžovatel odkázal na svoji žádost o udělení azylu v České republice, protokol o provedeném pohovoru a ostatní spisový materiál. Ze shora uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, a současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil toliko odkazem na ustanovení § 107 s. ř. s. Rovněž požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisech obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že Krajský soud v Ústí nad Labem při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu

žadatelé azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ústí nad Labem právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatele se Krajský soud v Ústí nad Labem náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné důvody, tedy obavy z pokračování represí ze strany bezpečnostních sil po návratu do rodné země - Dagestánu, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu, neboť uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Stěžejní námitka, že krajský soud rozhodl, aniž by stěžovatel souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání, je nedůvodná, neboť jak vyplývá z obsahu soudního spisu, stěžovatel k výzvě soudu ze dne 18. 4. 2005, jež mu byla doručena 9. 5. 2005, jak vyplývá z poštovní relace, v bodě ad 3) svého vyjádření výslovně uvedl, že souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, a nebyl tedy postupem soudu zkrácen na svých právech zaručených mu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ústí nad Labem postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rovněž nebyly shledány důvodnými.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 1. 2006, č. j. 14 Az 7/2005 - 38, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát.; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přiznal advokátu JUDr. Petru Práglovi odměnu ve výši 1.075 Kč (jeden úkon právní služby po 1.000,- Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, ve znění pozdějších předpisů, a jeden režijní paušál po 75,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu